

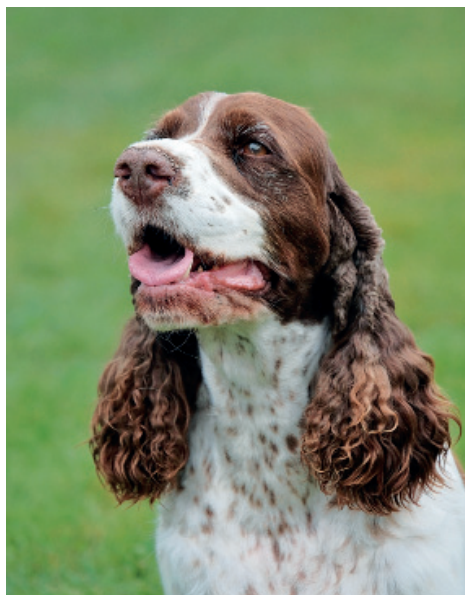
ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Plemeno, o kterém si budeme dnes povídat, patří mezi psy, u kterých je velmi obtížné najít nějakou špatnou vlastnost. Je pracovitě, hodné k lidem a k domácímu zvířectvu a je i pěkné na pohled. Patří mezi španěly, tedy plemena, která se chovají dlouhou dobu. Původně byla tato plemena používána při chytání ptáků do sítí a s přechodem na nové způsoby lovu si našla nové uplatnění.

O našem dnešním plemeni najdeme zmínky již v 10. století. Bylo oblíbené tam, kde se lovilo s dravými ptáky, přesněji řečeno používali je sokolníci. Se změnou způsobu lovu se lehce změnila jeho povaha i použití. Jeho vzhled, správně řečeno exteriér, se ale v průběhu staletí příliš neměnil. Dokazují to obrazy s loveckou tematikou, na kterých jsou středně velcí lovečtí psi s delší srstí, většíma klopenýma ušima (slechy) a přátelským výrazem.

Dnešní představitel plemene je mezi početnou skupinou španělů nejvyšší. Jeho kohoutková výška se pohybuje okolo 51 cm. Má středně dlouhou hlavu s širokou a hlubokou mordou a s dobře vyvinutými pysky, což umožňuje psovi výborně aportovat a přitom nepoškodit ulovenou zvěř.

Standard plemene popisuje jeho oči (světla) jako mandlové a s milým a pozorným výrazem. Podobně poeticky hovoří i o uších, které mají mít tvar křídél, jsou široké, dlouhé a porostlé delší

srstí. Výborně chrání zvukovod psa před nečistotami.

Krk je utvářen tak, že plemeno může bez větší námahy aportovat všechnu drobnou zvěř. Hrudník je prostorný, dobře chrání srdce a plíce a umožňuje psovi při práci tolik potřebné dýchání.

Končetiny mají výbornou sílu kostí i osvalení. Plemeno je velmi vytrvalé a na rozdíl od většiny ostatních plemen může při pomalé rychlosti přecházet do mimochodu. To je zvláštní druh pohybu, při kterém se stejně hýbou končetiny na jedné straně těla. Například levá přední jde dopředu a levá zadní zároveň také. Podobný pohyb má velbloud, slon nebo žirafa.

Prut má dnešní plemeno níže nasazený a nemá být nesený nad úroveň hřbetu. Dříve se kupíroval, ale dnes se ponechává v přirozené délce. Někomu se to nelíbí, ale pravdou je, že při plavání psovi slouží jako výborné kormidlo.

Srst je rovná, přilehlá a výborně chrání psa před nepřízní počasí.

Zbarvení je játrové a bílé, černé a bílé nebo některé z těchto zbarvení s pálením.

Naše dnešní plemeno patří mezi tak zvané psy „pracující pod flintou“. Znamená to, že tito

psi vyhledávají zvěř před lovcem tak, aby jí mohli snadno ulovit. Plemeno pracuje s nízkým nebo polovysokým nosem a neunikne mu žádný pach. Stopu zvěře většinou sleduje hlasitě.

Uplatnění najde nejen v polních honitbách, ale i v lese, kde lze využít jeho vlohy k prohledávání terénu a nahánění zvěře před lovcem. V kontaktu s černou zvěří je nebojácné, ale rozumně opatrné. Je výborný plavec a nadšený aportér, takže i v honitbách s vodní plochou odvede velký kus práce.

Výcvik plemene není náročný. Pes chce většinou plnit každé přání svého pána. Říká se o něm, že později dozrává, tedy že potřebuje nějaký čas, aby pochopil, co vše po něm chceme. Pak se stane ideálním všestranným psem.

Vůči lidem je tento pes přátelský, s ostatními psy se nepere a výborně toleruje domácí zvířata. Na přítomnost cizího ale upozorňuje hlasitým štěkotem.

Asi leckoho pobaví informace o tom, že se o plemeni hovořilo jako o norfolkském španělovi, a že některé knížky uvádějí, že plemeno choval vévoda z Norfolku. Pán jménem James Farrow, který žil v Anglii v 19. století údajně chtěl vědět, zda to je či není pravda a na vévodu s Norfolku se obrátil s dotazem. Vévoda odpověděl, že

v jejich rodě se takové plemeno nikdy nechovalo a název norfolk španěl se přestal používat.

I o dnešním názvu plemene se trochu vedou spory. Někdo říká, že je odvozen od povahy temperamentního a pružného plemene ochotného kdykoliv vyrazit a jiný podle reakce zvěře, kterou pes vypíchne a která před lovcem vyskočí.

Teď už asi víte, že našim dnešním plemem byl elegantní, pracovitý a velmi přátelský...

...anglický špringršpaněl.

Vladimíra TICHÁ, foto Jan Tichý

